

La nit que gairebé em converteixo en tiberi...

Dídac Micaló Rebaque

associació
**helena
jubany
i lorente**

2 DE DESEMBRE DE 2015 / OBRA GUANYADORA
DEL VIII **PREMI HELENA JUBANY** DE NARRACIÓ CURTA
O RECURS DE CONTES PER A SER EXPLICATS

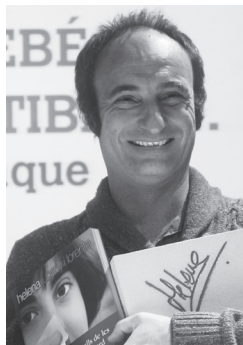

foto: Paco García

Dídac Micaló Rebaque

(Barcelona, 1972), al llarg de la seva carrera professional ha treballat en coses ben diverses: llicenciat en història, ha estat enquestador telefònic, tècnic de so, cooperant internacional, xanquer, animador de carrer, director de documentals, redactor de productes culturals, regidor d'escenari, arxiver auxiliar, professor de grups de conversa de català...

Paral·lelament, ha anat donant sortida als textos que escriu. Va començar a fer recitals poètics pel circuit més inquiet i inquietant de la ciutat. Després, amb els monòlegs del "malabarista de paraules", va ampliar el seu radi d'acció a les biblioteques. També ha col·laborat en el guió d'alguns espectacles de diverses companyies de teatre, de circ i de titelles com Mundomandarina, La Petita Brownie, Toniton... Ara realitza sessions de contes propis a les biblioteques, organitza tallers d'escriptura creativa i continua escrivint o, com diu ell mateix, picant pedra i trencant molts piulets. Aquest és el seu segon premi literari. El primer va ser amb el conte infantil *Els dimarts, el meu tiet i els Extraterrestres*.

La nit que gairebé em converteixo en tiberi...

Dídac Micaló Rebaque

Agraïments, versió curta...

A l'Eva V., per la inspiració. Al Sergio i l'Anna, pels suggeriments. A la Susanna, per l'entonació. A la Glòria, l'Helen, el Fra, el Simó, la Kati, l'Eva G., la Nuri i l'Antonio, per ser-hi. A la Pilar, el Pep, el Joan, el iaio i la iaia, pel mestratge vital. A l'Oriol, per l'ajuda. Als i les mecenes, per l'edició d'aquest conte.

© **Associació Helena Jubany i Lorente**, 2015
<http://helena.jubany.cat/associacio>

Autor:
Dídac Micaló Rebaque

Il·lustració de coberta:
Roger Ballabrera
[<http://rogerballabrera.blogspot.com/>]

Disseny gràfic i compaginació:
Joan Jubany i Lorente

Correcció lingüística:
Joan Jubany i Itxart

La nit que gairebé em converteixo en tiberi... és l'obra guanyadora del **VIII Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que s'ha lliurat a Mataró el 2 de desembre de 2015, coincidint amb el 14è aniversari de la mort de l'Helena.

Senyores i senyors,

Vostès han tingut mai la sensació que els miraven com si fossin un bistec? I entenguin-me, senyores, no ho dic en sentit figurat. Ho dic des del punt de vista estrictament digestiu. Vostès han tingut mai la sensació que formarien part de la dieta d'algú?

A mi em va passar una nit i no en un safari al Serengueti ni davant d'un animal salvatge. Va ser aquí, a la ciutat, tornant cap a casa. Com sempre, se m'havia fet tard analitzant les radiografies dentals dels pacients amb qui havia concertat visita per a l'endemà i ara em veia corrents cap al metro. Vaig avisar la meva dona que arribaria a temps per explicar el conte de bona nit als meus fills. Ella només va poder respondre'm «entesos» abans que se'm morís el mòbil.

Tots tenim les nostres debilitats. La meva era aprofitar el viatge amb metro per llegir reculls de contes infantils, no sé, per exemple, *Contes per telèfon* d'en Gianni Rodari o *l'Ai, Filome-*

na, Filomena d'en Miquel Obiols. Cada dia escollia un conte, me l'aprenia de memòria i, quan arribava a casa, feia veure que era meu, que me l'havia inventat. Era una manera de demostrar als meus fills que havia estat pensant en ells. Ells ho agraiïen i m'esperaven amb candeletes. Era tanta l'expectativa que sempre me'n demanaven un de nou. «El papa té una imaginació molt gran», solien dir a tothom. No seria jo qui els contradiria ni els trauria la il·lusió. Aquella nit, ho recordo perfectament, estava preocupat perquè la meva fama corria perill. M'havia deixat el llibre a l'oficina i provava, sense èxit, d'inventar-me una història sobre prínceps, princeses, lladres i porquets.

En sortir del metro, la foscor del carrer es va afegir a la meva preocupació. Els fanals i els cartells lluminosos de les botigues s'havien fos i no es veia ni la vorera del davant. Una negror espessa havia engolit la ciutat i jo, sense poder usar la lot del mòbil, havia de caminar amb els braços estirats i a pas de formiga per no entrebancar-me amb els desnivells del terra ni xocar contra contenidors, papereres ni pilons.

En el meu passeig a cegues se'm va ocórrer que podria explicar-los un conte de terror. I, com si m'hagués suggestionat a mi mateix, vaig tenir la sensació que algú em seguia. No és que sentís passos darrere meu. Era més subtil, com si una presència estranya i ame-

naçadora m'estigués encerclant i s'estigués preparant per fer-me mal. Vaig intentar treure'm aquelles cabòries del cap. «No siguis criatura, només faltaria ara que tinguessis por de la nit».

De sobte, just davant meu, va aparèixer una llum tènue que em va espantar de tal manera que em vaig quedar més blanc que la llet. Més blanc que la pell de marbre del personatge que em mirava amb ulls vermells i cara de pocs amics.

Sense temps per reaccionar, aquell personatge em va immobilitzar agafant-me pels braços –tenia una força sobrehumana– i em va dir:

–No et preocupis, acabaré ràpid amb tu.

No vaig poder ni cridar. Estava, i ja em perdonaran l'expressió, cagat de por. Amb un filet de veu, encara em vaig veure en cor de demanar-li:

–Robeu-me però no em feu mal! Us donaré tot el que tinc.

–Robar-te? –semblava estranyat–. No et vull robar pas. Només vull alimentar-me.

Llavors, com si s'adonés que encara hi havia massa penombra per als meus ulls d'espècie arcaica, va donar una mica més de potència a aquella llum que l'il·luminava amb subtileza i, com si fóssim dos vells amics que feia anys que no es veien, em va preguntar:

–No em reconeixes?

L'únic que puc reconèixer és que estava en estat de xoc. Vaig actuar com qui té un accident de cotxe mortal i plora perquè se li ha trencat l'ungla. Només volia descobrir com s'ho feia per il·luminar-se. No em preocupava que davant meu hi hagués un ser de força sobrehumana que m'immobilitzava. Un ser que amagava la seva cara pàl·lida rere una elegant capa negra i vermella. Un ésser que en somriure mostrava, com en una pel·lícula dolenta, unes dents incisives grosses i esmolades que s'apropaven perillosament al meu coll. Allò devia ser la broma pesada d'un torrat.

–Felicitats, l'efecte de la llum és extraordinari i tens una disfressa molt aconseguida.

Aquell tarat va aturar la seva acció i, sense dir res, em va fer una mirada que em va glaçar la sang.

A vostès els han fet mai una fotografia en què, amb una forquilla a la mà i un ganivet a l'altra, miren el tiberi que estan a punt d'endrapar? Recorden la fanfarroneria irònica del seu posat sabent que gaudiran d'un plat exquisit? Així em van mirar els seus ulls vermells: com si jo fos el seu bistec i només d'imaginar que se'm cruspiria i m'extrauria la sang ja feia salivera. Malgrat tot, encara recordo que vaig pensar «Si és un torrat, es creu molt el seu paper».

Ara, vist amb perspectiva, em sorprèn la resistència a cedir davant l'evidència. Les creences, si són sinceres, no es canvien com les samarretes, i el meu pensament científic negava l'existència d'aquells éssers fantàstics. Em calia el que ell en va dir una «bona teràpia de xoc». I mentre m'explicava els secrets d'un bon gurmet, «Necessito que estiguis atemorit: així la sang surt més deliciosa», em va agafar encara més fort, va prendre impuls amb les cames i, amb una força sobrehumana, va fer un salt prodigiós que ens va portar sobre el terrat d'un edifici de quatre pisos. En aterrar va avisar-me:

–Ara, prepara't.

Aquell salt va trencar la ceguesa. La velocitat de l'impuls i l'alçada aconseguida superaven qualsevol esquema de la dimensió humana. Vaig haver de menjar-me la incredulitat científica i assumir, més enllà de l'ungla trencada, la meva complicada situació. Havia caigut, senyores i senyors, en mans d'un vampir.

Els camins de la supervivència són inescrutables i, sovint, poden semblar ridículs. La meva primera reacció va ser voler fer-li entendre que havia escollit molt malament. On anava a parar! Si jo no era una víctima digna, que no ho veia? Era un pelleringa sense substància! Si fins i tot els amics m'ho deien, tens la sang aigualida! No en tindria ni per començar...

En veure que no li treia les ganes d'endrapar-me i que aquell vampir obria la boca amb tota la intenció de fotre'm queixalada, vaig canviar d'estratègia i vaig intentar amorosir-li el cor:

–Estimat amic, tingueu pietat de mi. Sóc pare de família. Tinc dona i dos fills.

–Perfecte –va fer aquell insensible–. Tens raó. Ets un mitja merda i no m'atiparàs. Ara, quan t'acabi, miraré la teva cartera, traure l'adreça d'on vius i els aniré a fer una visita.

Aquell vampir, a més d'un mal parlat, actuava com un sàdic que gaudia del patiment dels altres. Amb un somriure cruel, va tornar a obrir la boca i en veure aquelles incisives –unes peces, hi insisteixo, espantosament grosses i punxegudes– que es dirigien cap al meu coll, vaig usar l'últim recurs que em quedava: la força física.

Coces, pessics, mossegades, crits... Tot fou inútil. No sé si vostès, de petits, van intentar pegar el seu pare. El meu ho impedia

amb el braç estirat. Posava el seu palmell sobre el meu front i somreia. La humiliació de poder només colpejar l'aire era la mateixa que en aquell moment experimentava en no poder-me alliberar. Vaig sentir el contacte cada cop més fort de les seves incisives contra el meu coll. Vaig notar com la pressió d'aquelles dents estaven a punt d'esquinçar-me la carn. I ja em donava per vençut i li suplicava, per últim cop, que deixés en pau la meva família, quan aquell caníbal va queixar-se:

–Me cago en tot! Quina merda!!!

Em va deixar anar per agafar-se la mandíbula amb el palmell de la mà. Era el moment d'escapolir-se. Per desgràcia, les mans d'un vampir s'arrapen més fort que els tentacles d'un pop i en intuir el meu intent de fugida em va tornar a subjectar amb totes dues mans, em va aixecar de terra i em va dir:

–On et penses que vas?, formigueta.

I sant tornem-hi, ja em veuen un altre cop cridant auxili i el vampir intentant de fotre'm queixalada. I de nou les seves incisives intentaven esquinçar-me la pell quan, amb un crit infrahumà, em va empènyer ben lluny –gairebé caic del terrat– i es va agenollar com qui fa una pregària.

–Per què? –somicava amb les mans a la cara. La seva actitud era

melodramàtica, com si li costés acceptar un fet que no li agradava-. No m'ho mereixo, jo, això...

La meva dona diu que sóc un tros de pa i que no tinc esperit rancorós. Lluny de dir-ho per tirar-me una floreta, ho fa per explicar-se els meus comportaments incomprensibles. «Com és possible, estimat, que, un segon després d'haver-te volgut endrapar i haver-te amenaçat de xarrupar-nos a tots, anessis al seu costat a consolar-lo? Això només es pot entendre perquè, per més que vagis de dur, ets un autèntic tros de pa, babau i inconscient». Jo, per defensar-me, li responc que més que llàstima pateixo deformació professional.

És un fet, senyores i senyors: la primera virtut de tot científic és la curiositat. Els científics anem de dret cap al misteri com les papallones van cap a la llum. I, en veure el desmembrament vital d'aquella pobra criatura, no em vaig poder estar d'apropar-m'hi – fins a una distància prudent, això sí– i preguntar-li què li passava.

No li va fer gens ni mica de gràcia la meva compassió. Es va aixecar amb ràbia per recuperar la seva presència amenaçadora i, com si jo fos el culpable del seu patiment, em va escridassar:

–Que no ho veus? Em fan mal les dents!

De sobte, vaig tenir la sensació que el camí cap a la supervivència podia esdevenir una autopista de quatre carrils.

–Benvolgut amic –li vaig dir sorprès de la meva xamba–, agraeixi-ho a la providència, sóc el millor dentista de la ciutat. Si vol, puc ajudar-lo!

Desconcertat, el vampir va tardar uns segons a valorar la meva oferta. Per sort, el mal de dents devia resultar-li insuportable i va acceptar sotmetre's al petit qüestionari d'urgència.

I si bé va resultar senzill que m'expliqués que ja feia ben bé un parell de mesos que sentia molèsties, va ser molt més reticent quan vam entrar a parlar de la seva dieta.

–Ja m'imagino que s'alimenta de sang. Però vostè sap de quin grup? A positiu, A negatiu, B...

–Cal que t'ho expliqui? –em va interrompre–. Això forma part de la meva intimitat.

La seva reacció púdica em va sorprendre. Potser entràvem en un terreny tabú per als vampirs? Potser era un simple trauma familiar? M'hauria agradat ser psicòleg i antropòleg. De moment, seguint el protocol marcat en aquests casos de resistència, li vaig respondre:

–És lliure de fer el que vulgui, però si es reserva informació no podré diagnosticar-lo com cal.

Llavors, agafant aire, el vampir em va reconèixer que per una sèrie de drames personals que no venien al cas s'havia llençat a la mala vida i s'havia tornat addicte als diabètics.

–És que em donen una marxa... –tractava de justificar-se.

Vaig somriure. Era curiosa la idea que el sistema nerviós dels vampirs podia ser igual d'hipersensible que el dels infants. La sobredosi de glucosa que englotia de la sang d'aquells pobres desgraciats semblava tenir el mateix efecte euforitzant que tenen les l·laminadures sobre els infants.

Tots aquells apunts mentals se m'encavalcaven i despertaven encara més la meva curiositat. Aquell vampir, si em deixava investigar-lo, seria un exemplar digne d'estudi. Hauríem de comptar amb un equip multidisciplinari. Per uns instants, innocent de mi, em vaig veure rebent el Premi Josep Trueta de Recerca Científica. Per si algú de vostès no ho sap, és el Premi Nobel nostrat.

Acabat el qüestionari, ja tenia una primera hipòtesi de la causa del seu mal de dents –suposo que no cal que vostès siguin dentistes perquè també se la imaginin–. Malgrat tot, com comprendran, mai no anticipo els diagnòstics fins que no estan confirmats. És una qüestió de professionalitat. La mateixa professionalitat que, contra tota precaució, em va fer oferir-li la meva

targeta i recomanar-li que l'endemà vingués al consultori per acabar de realitzar els estudis necessaris.

–Però, és greu, doctor? –va preguntar-me com si fos un humà qual-sevol mentre anàvem a buscar l'ascensor per baixar del terrat.

Amb l'actitud més paternalista que la seva imponent i poderosa presència permetia, vaig prémer el botó de la planta baixa i vaig respondre.

–Pot curar-se.

No poden imaginar-se la satisfacció personal que representa explicar un conte sense suplantar la identitat real de l'autor i veure com els teus fills s'hi enganxen com mai no havien fet fins llavors. Va ser una emoció tan gran que l'eufòria d'haver sobreviscut a l'atac d'aquell ésser maligne va quedar diluïda. Els vaig explicar la història d'un vampir tan terrible que xarrupava la sang dels humans amb el mateix neguit que ells dos escuraven l'orxata del got amb una canyeta. Els habitants del poble estaven desesperats. Havien usat els seus coloms per enviar, arreu del món,

crides d'auxili de l'estil: «Aquest és un missatge de socors a tots els herois del món especialitzats en la lluita contra els vampirs. Necessitem ajuda per acabar amb un de molt bèstia que no para de xuclar-nos la sang. Fixeu-vos si té gana que, d'ençà que viu amb nosaltres, ha matat tanta gent que hem hagut d'ampliar tres cops el cementiri! Preu a convenir. Remitent: Població de la Vall profunda, travessat el pont del riu alegre –som a punt de canviar-li el nom– a l'esquerra». A la crida, s'hi havien presentat herois valents, guerrers forts i mags poderosos. Arribaven cofois, confiats i orgullosos de si mateixos. Alguns li havien tirat alls i aigua beneïta, també n'hi havia que li havien ensenyat creus i, fins i tot, s'hi havien enfrontat amb l'espasa o havien intentat clavar-li una estaca al cor. Tots havien obtingut el mateix resultat: acabar formant part del menú del vampir. Finalment, va arribar el Crac Antivampirs. El seu nom podia provocar mals entesos. Aquest crac era un vellet amb reuma que no s'aguantava els pets. Això, ho haig de dir, va fer molta gràcia als meus fills. A més, quan els habitants del poble li van preguntar com pensava matar-lo, els va respondre que ell no mataria a ningú. Era un pacifista i estava contra la violència activa. El seu pla no era combatre el vampir sinó portar-li cada dia, com qui deixa un platet de llet a un gatet, una garrafa de cinc litres de sang humana davant de casa. Els meus fills, amb un ulls com taronges, em van preguntar d'on

treia la sang i vaig haver d'improvisar: «Doncs de tot arreu, de la que es feien els habitants quan es tallaven afaitant-se o clavant un clau a la paret, dels genolls esgarrinxats de les criatures, o de quan els rajava sang del nas o –ja em perdonaran els senyors i les senyores, però a casa expliquem el funcionament del cos humà– de la que fan les dones com la mama quan tenen la regla». «I si no en tenien prou per omplir la garrafa?», van continuar preguntant amb la curiositat inquieta i morbosa dels infants.

–Llavors –vaig respondre–, van decidir fer torns per donar sang per la causa. I la veritat –em vaig empescar–, això va provocar certs conflictes. Alguns habitants del poble deien que el Crac Antivampirs també era com un vampir. Però la majoria preferia patir una mica d'anèmia que no pas acabar cruspsits i, malgrat algunes protestes aïllades, cada dia van poder omplir la garrafa.

Tothom ignorava que el Crac Antivampirs era un científic i que tenia una arma secreta. Abans de deixar-li la sang a la porta, la barrejava amb sucre. I durant tres mesos el vampir va viure encantat perquè cada dia rebia el menjar a casa i, a més, era una sang dolça i espessa com un gelat i li donava molta marxa. La mateixa marxa, els deia, que a vosaltres, fillets meus, us dóna un pastís de xocolata. Se sentia eufòric i ballava i corria pels passadissos del seu castell sense saber a què es devia tant d'ata-

balament i tanta alegria. Passat aquest temps, el Crac Antivampirs va deixar d'administrar-li menjar.

I el final ja se'l poden imaginar. El vampir va anar al poble com qui entra en un restaurant de bufet lliure i, en intentar mossegar el coll dels seus habitants no va poder fer-ho perquè, amb el sucre, li havien sortit càries i les incisives el mataven de dolor. La lliçó del conte era que els habitants del poble es van adonar que, de vegades, en comptes de la força bruta és millor l'esforç, la intel·ligència i la perseverança. Després, entre pessigolles, els vaig preguntar si volien acabar com el vampir o si ja s'havien rentat les dents i ells, emocionats, van dir que ja les tenien netes.

Tan sols una taca va enfosquir aquella experiència inoblidable. A l'hora d'apagar el llum, els meus fills van muntar un numeret de plors i nervis i la meva dona, com sempre, em va esbrincar amb raó: «Com se t'acudeix explicar-los un conte de por abans d'anar a dormir?». No vam resoldre la petita crisi familiar fins que no els vam deixar un lloc al nostre llit.

La meva dona, ho vull remarcar per evitar mals entesos, és una persona extraordinària. Té un sentit de l'humor que li permet enfrontar-se a les situacions més complicades. Alhora, té una gran sagacitat per captar la manera de ser de les persones. No més s'encega davant meu. Em considera més bona persona que no sóc realment. Això la fa ser més pacient i tolerant amb mi. Sospito, però, que la seva és una ceguesa voluntària, el major acte d'amor que m'hagi fet mai cap dona. Hi penso perquè ella insisteix a dir que no sóc rancorós, però això no explica la manera com em vaig sentir quan vaig tenir el vampir indefens a la meva butaca d'operacions. Li vaig demanar que obrís la boca i li vaig col·locar el separador bucal més gran de què disposava perquè aquelles incisives enormes no em molestessin en la meua labor d'observació.

Quan el tinc amb la boca oberta i amb l'aspirador de saliva engegat gaudeixo presentant-li tot l'instrumental que faré servir. Un exèrcit de pinces, bisturís i agulles passen per davant d'aquells ulls cada cop més aterrits. Aprofitant l'avinentesa, també em sembla bona idea ensenyar-li els diferents tipus de brunyidors, freses i talladors. Per acollonir-lo encara més, poso en marxa un dels aparells més punxants. Mentre el moc com una vareta de director d'orquestra per davant de les incisives enormes, li faig notar la sensibilitat melòdica del brunziment metàl·lic.

–No ho troba fantàstic, vampiret? Ja veurà quins canvis de vibració i freqüència més subtils patirà quan li burxi les dents!

I se m'escapa un somriure diabòlic que ni jo mateix no sabia que tenia.

Perdonin. Em sembla que he rememorat el moment amb massa intensitat. És que va ser memorable. Vostès han vist mai la fotografia d'un gos esbroncat perquè ha agafat de terra una cosa que no ha de menjar? Recorden l'expressió dels seus ulls quan li manen que se la tregui de la boca? S'hi trasllueix una lluita interna entre cedir i deixar el menjar o lliurar-se al seu instint i mossegar també la mà que l'esbronca. Així em mirava aquell vampir assegut a la butaca d'operacions. Malgrat tot, la nova sensació de poder em va durar tant com va tardar el vampir a agafar-me pel coll i amenaçar-me:

–Sie naciles edenado!

Tothom qui es dediqui a l'ortodòncia i hagi escoltat els comentaris dels pacients quan duen un separador bucal identificarà aquest «Sie naciles edenado!» amb un «Si em vacil·les, et mato!». Amb el bany de realisme que la força dels seus dits em va transmetre, va desaparèixer la meva fantasia venjativa i va tornar el meu tarannà professional. La veritat és que aquella

boca oberta m'oferia un paradís de recerques científiques. Les incisives sobredimensionades ja avisaven de les sorpreses amb què em trobaria. La seva dentadura s'assemblava més a la de l'espècie de Ratpenat *Desmodus rotundus* que a la d'un humà. Em va emocionar comprovar com, en lloc de les trenta-sis dents reglamentàries dels éssers humans, els vampirs només en tenen vint-i-quatre. Les molars, en contraposició a les meravelloses incisives, són de per riure i, per cert, senyores i senyors, s'haurien de treure del cap la idea que són els ullals els causants de les mossegades de vampir.

Però no vull fer-me pesat. Com podran llegir a l'article *Conseqüències de l'excés del carbohidrat fermentable glucosa en el Ph de les dents incisives d'un vampir. Estudi del cas*, vaig confirmar la meva primera hipòtesi. La sang dels pobres diabètics havia acabat provocant la càries del seu xuclador. No sé vostès, senyors i senyores, però jo hi trobo un cert consol, en aquesta venjança poètica. Un sentit de justícia difícil de trobar en aquest món de bojos on vivim.

Per evitar tecnicismes els diré que la càries de les dues dents incisives superiors presentava un estat molt avançat. La corona de la dent dels vampirs és molt semblant a la humana. La podem comparar amb una ceba de tres capes. La placa bacteriana n'ha-

via travessades dues, l'esmalt i la dentina, i ja semblava afectar la polpa dentària, la capa més interna i sensible.

Davant d'aquest panorama se'm presentava un dilema moral. O hauria de dir mortal?. Si l'operava i li arreglava la dent, aquell vampir tornaria a estar en plenes facultats per convertir-nos a tots en manduca. Era conscient que arreglar-li la dent representava deixar lliure un perill públic. Si no l'operava, era possible que la infecció arribés a l'arrel de la dent i que d'allà s'escampés per la resta de l'organisme. Potser, per ser un vampir, no li provocaria la mort, però patiria un empitjorament significatiu de la qualitat de vida. I deixar patir un pacient sense el seu consentiment, com bé saben, va contra l'ètica deontològica. L'altra opció que se'm presentava era fer-lo inofensiu de per vida. Arrencar-li aquell parell d'incisives i recomanar-li que, a partir de llavors, begués sang amb palleta. Des del meu punt de vista, com a humà, era la millor solució. Però sabia que al vampir no li faria gens de gràcia i no volia córrer el risc que, com passa amb els ratpenats, li creixessin de nou i em convertissin en víctima de la seva venjança.

El vampir, allà, amb la boca oberta, semblava perdre la paciència i jo encara no tenia clar què hauria decidit Hipòcrates en aquest cas quan em va trucar la meva dona. Sense deixar-li temps per recriminar-me res, vaig disculpar-me:

–Perdona, estimada, tinc un client molt particular i m’he oblidat d’avisar-te! És que...

–No em vinguis amb excuses –em va interrompre amb un to que no presagiava res de bo–. Et passo amb els teus fills. Ja s’han oblidat de la por i volen el conte d’ahir a la nit... Ja t’espavilaràs.

Vaig demanar disculpes al vampir. La telefonada s’allargaria. Ell, comprensiu i amb la boca oberta, va dir «Noppaupopis», que vaig interpretar com un «no et preocupis». Volia certa intimitat, però temia perdre’l de vista. Així, doncs, vaig seure a la meva taula sense enretirar la cortina que la separa de la butaca d’operacions.

Estar preocupat perquè la teva dona està enfadada amb tu i dissimular-ho davant dels fills és una capacitat que cal aprendre. Si, a més, un vampir t’observa des de la butaca d’operacions és un exercici que posa a prova el control mental. No faronejo si dic que vaig superar-ho amb nota.

El vampir va ser testimoni de la discussió que vaig tenir amb els meus fills. Va veure com arribàvem a un pacte. Els explicaria un altre conte de vampirs. Un conte que continuaria el del dia anterior. Però aquest cop seria més curt i no faria por. En començar la història vaig notar que em destensava. Us ho imagineu? El po-

bre vampir amb càries s'havia convertit en la riota dels habitants del poble. Si abans li tenien por, ara li ensenyaven el coll i li deien «Elis elis, ah que no ens mossegues?». Aquesta ocurrència, als nens els va fer molta gràcia. Humiliat, el vampir se'n va haver d'anar a la ciutat. Allà va tenir la genial idea de mossegar el coll dels nadons: «Tenen la carn més tendra i les meves dents segur que s'hi claven millor». Però, cada cop que ho havia intentat, havia sentit una fiblada de dolor i s'havia quedat amb les ganes. Fins i tot s'havia trobat amb una dona, en el món hi ha gent ben diversa i necessitada d'amor i de contacte físic, que s'havia ofès: «Tant de fàstic et faig que no vols ni mossegar-me?». I, pobre, encara va haver de disculpar-se. Els nens no van entendre la broma, però el vampir va somriure. Amb el separador bucal posat, va proposar: «Dida que tangué fai flobal-ho en lades i animals». Estava tan desesperat i afamat que fins i tot va provar de mastegar rates i tot tipus d'animals. «Ecs!, quin fàstic», van dir els nens des de l'altre extrem del telèfon. Sí, oi? El pobre circulava com una ànima en pena per la ciutat preguntant-se: «I què menjaré jo ara?». Per sort, en una de les seves sortides nocturnes, va conèixer un dentista. «Com tu, papa! Com tu!», van cridar emocionats els meus fills. Sí, i com jo també tenia dos fills fantàstics. El dentista i el vampir, després d'uns quants mals entesos, van arribar a un acord. Ell l'operaria a canvi que el vam-

pir mai no mossegués els seus fills ni la seva dona. Va ser una operació molt complicada, però va anar tan bé que el vampir, agraït, el va omplir de riqueses i el va convidar, a ell i tota la seva família, a visitar-lo un cap de setmana sencer al país dels vampirs. I ara, si aneu a dormir, us prometo que demà continuarem amb la història d'aquest viatge fantàstic. «Apa! papa, ha sigut un conte molt curt». «És que tinc feina, bonics. Per a demà penseu què us agradaria saber més sobre els vampirs. I ara, sigueu bons minyons i passeu-me amb la mare». Vaig aixecar les celles per disculpar-me i el vampir em va tornar un somriure comprensiu.

–Què vols?

La meva dona no vol ser el puntal de la família. Els primers temps, quan m'oblidava d'alguna cosa, es queixava: «Ho he de fer tot jo, i també tinc vida pròpia i bla, bla, bla». Ara se salta aquesta part, ja la dóna per sobreentesa. A més, per bones que siguin, no la guanyo en excuses. Excuses són excuses i ella vol compromís. Necessita saber que no està sola en el camp de batalla de les petites gestions quotidianes, que pot comptar amb mi per fer les seves coses. És aquí on l'enamoro: recordant la seva agenda i l'agenda dels meus fills.

–Estimada, quan t'expliqui què m'ha passat m'entendràs. Però només vull dir-te que no et preocupis. No m'he oblidat que

demà tens reunió. Ja portaré els nens a l'escola i em disfressaré de bussejador per submergir-me en l'apassionant món de la compra setmanal. De fet, sobre la taula de l'escriptori, hi trobaràs la llista de la compra. Apunta-hi les coses que vulguis. I recorda-te'n, estimada, el meu nom és Bond, James Bond.

Sentir riure la meva dona és veure aparèixer el sol.

–Au, babau, continua treballant!

–Gràcies, preciosa, si aquesta nit dorms quan arribi, demà menja-te'ls a tots!

–Gràcies, gripau.

–Jo també t'estimo.

Perdonin la reincidència però només ho preguntaré un cop més. Vostès han vist mai els ulls que fan els paletes quan treballen i veuen un gat que pren el sol sobre una tàpia? Han vist mai l'enveja sana que senten per un animal que, tot i considerar-lo inferior, sembla viure millor? Quan vaig penjar el telèfon, el vampir em mirava així. El moment d'intimitat amb la meva dona el va sorprendre. N'ignoro les raons, però aquell personatge que havia caigut en l'espiral de la beguda de sang de diabètic es va treure el separador bucal i em va dir:

–Si em cures, farem el pacte del conte. Això sí, sense diners ni viatges.

Me'l vaig creure i ell va complir la seva promesa. Després he confirmat que els vampirs i els humans ens assemblem en una cosa. Com els ho podria explicar? A totes dues espècies ens costa menjar allò que ens fa enveja sana. Sentim que destruïm una cosa bonica. Per això els vampirs ens tracten com si fóssim insectes i els humans criem vaques, porcs i gallines en espais reduïts però acariciem els gats. Suposo que ell va passar a considerar-me la seva mascota preferida.

I sí, senyores i senyors, vaig operar-lo i l'operació va ser un èxit. El vampir va quedar molt content i jo, és cert, vaig reconduir el meu negoci per cobrir una demanda que, fins llavors, estava desatesa. La meva dona, vull que quedi clar, no és culpable de res. Només va acceptar que readaptés els horaris de la consulta i deixés d'atendre durant el dia per obrir de nit, quatre hores, just després d'explicar el conte als meus fills. Haig de reconèixer que no era conscient de la bona acollida

que la meua consulta tindria. Aquell vampir malhumorat –i més sensible que no semblava a primera vista– va resultar ser l'inici d'una cadena boca orella que ha portat el meu consultori a ser conegut arreu del món. Des de llavors, m'arriben pacients amb les patologies bucals més inesperades. Davant l'evident prosperitat del negoci, el Col·legi Oficial d'Odontòlegs, un niu de serps envejoses, va investigar-me i, en comprovar la tipologia de la meua clientela, em va expulsar i em va considerar persona non grata per dins la professió. No va servir de res que els expliqués que he aprofitat l'experiència per fer tot tipus de proves i agafar mostres de saliva, sang i teixits. Que les anàlisis posteriors són prometedores i poden crear una revolució en el concepte de la salut humana. Que, per exemple, s'ha demostrat que la saliva de vampir conté enzims anticoagulants semblants als dels ratpenats i que això obre noves possibilitats d'estudi en el tractament de les trombosis. I que resulta apassionant la tolerància dels vampirs a la sang de qualsevol grup, cosa que permetrà aplicacions inimaginables fins fa quatre dies en el camp de les transfusions.

No va servir de res... Tot va ser inútil. No només van negar-se a escoltar-me i a donar-me el merescut Premi Josep Trueta sinó que, a més, m'han denunciat i ara sóc aquí, davant de vostès, intentant defensar-me de les acusacions de col·laboracionisme,

complicitat i cooperació necessària en els crims provocats pels vampirs que he operat.

Sóc conscient de les molèsties que poden provocar. Males llengües diuen que, a la nostra ciutat, queden menys supervivents que a l'agenda de telèfons d'una persona de noranta-cinc anys. Tot plegat és una campanya de sensacionalisme per evitar fer-se les preguntes de fons: tant ens costa d'entendre que la causa principal de la nostra extinció no serà la presència de més vampirs amb les dents sanes sinó el fet d'impedir que la curiositat humana sacii la seva gana? Tant costa d'entendre que som vampirs del coneixement i que el necessitem per viure?

Ara bé, tinc una lleugera esperança. A diferència dels col·legiats, encegatats per les seves relacions viciades i les enveges professionals, vostès, es veu a simple vista, són persones clarividents i intel·ligents. Per això espero que m'entenguin. Més enllà de les raons de la ciència, les persones intel·ligents com vostès saben que són les petites coses les que ens fan feliços i potser podran empatitzar amb mi si els dic que no m'ha calgut recórrer mai més al Gianni Rodari ni al Miquel Obiols. D'ençà que he canviat de tipologia de pacients, continuo sense tenir imaginació, però la meua vida és com un conte que agafa volada cada cop que els meus fills escolten, abans d'anar a dormir, les històries del seu

personatge favorit: el dentista de vampirs. Haurien d'escoltar com riuen i ho comprendrien. Si abans la meva debilitat era no voler contradir-los i deixar-los pensar que els contes eren meus, ara, superar la debilitat m'ha fet culpable, culpable de voler ser honest amb els meus fills, d'explicar-los i fer-los riure amb la meva pròpia història. Això és el que jo he triat. Vostès decidiran si és un delicte. Moltes gràcies.

L'edició d'aquest llibre ha estat possible
gràcies a les aportacions fetes per 117 mecenes
en una campanya de Verkami.

Agàpit Borràs

Agusti Piera

Albert Canalejo

Àngels Timoneda

Anna Mañach

Anna Rovira

Anna Salicrú

Anna Sant

Ariadna Bello

Aristot

Blai Manté

Carla Mulet

Carles Castell

Carme Polvillo

Carmeta i Ferran

Cinta Jubany i Mulet

Cris i Aran

Dani Bonamusa

David Mullor

David Salvatierra

Diana González i Lorente

Dolors Serra i Lesan

Elena Itxart i Escorsa

Elena Ortega

Elena Romero

Elvira Macià i Serra

Empar

Esperança Garcia

Esteve Martínez

Família Bermúdez-Esquerria

Família d'en Jordi Canal i Codina

Família Dorda Boatell

Família Punsola Vidal

Família Verkami

Fernando Paniagua de Paz

Ferran Subirana Bargallo

Francesc Bechdejú

Francesc Cardús i Ros

Francesc Girbau i Cucurull

Franco Chiaravalloti

Gemma Valls

Gemma Xarles i Jubany

GIROMAIL

Glòria i Xevi

Glòria Matalí

Guadalupe

Imma Cabré

Íngrid

Isabel de Sardi

Isabel Gadea i Valera

Isabel Tirado Anadón

Jaume Mulet

Joan Giménez

Joan Jubany i Itxart

Joan Jubany i Lorente

Joan Jubany i Mulet

Joan Rebaque Mas
Joan-Lluís Moreno i Congost
Joanquim Barbena
Jordi Marquès
Jordi Rovira
Josep Jubany i Itxart
Juanjo Duran
Laura Fusté
Lia Colorado i Jubany
Llorenç Soldevila
Lluís Maria
M. Teresa Lagares Triola
M. Roser Trilla i Prujà
Magdalena Mas Llorca
Manuel Castell
Maria Barba Ferrer
Maria Bermúdez i Esquerra
Maria Guasch i Surribas
Maria Jubany i Torner
Maria Majó i Clavell
Marta Carbonell i Gadea
Marta Salinas
Mauro Colorado i Jubany
Mercè Bosch i Pou
Mercè Montserrat i Bartra
Mercè Moreno Montañés
Mercè Sellarès i Jubany
Miguel Àngel Pujana
Mont Rovira i Víctor Lobo
Montse Jubany i Itxart
Montse Milà Estrada
Montse Xarles i Jubany
Ferran Folgado

Nuri Costa
Núria Mante
Oleguer i Guiomar Martí i Bermúdez
Olga Sant
Omar Diatta
Oriol Micaló
Oriol Rigola
Òscar Sesplugues
Pep Cruanyes
Pep Duran i Oller
Pilar Rebaque Mas
Pol Jubany i Itxart
Quim Fernández i Oller
Ramon Gros
Ricard Jornet
Rita Jubany i Itxart
Rosa Fité
Rosa Vila
Roser Albert
Roser Palol
Roser Serra i Albert
Santi Andalus
Silvia Bofill, Pep Ferrer
i Jana i Quim Ferrer-Bofill
Silvia Bonamusa
Toni Clos
Toni Làzaro
Víctor
Violant Martínez

Aquesta obra l'ha editat
l'**Associació cultural Helena Jubany**
gràcies a les aportacions
que han fet 117 mecenes a través de **Verkami**
i s'ha distribuït gratuïtament amb el **diari Ara**
el dia 28 de desembre de 2015.

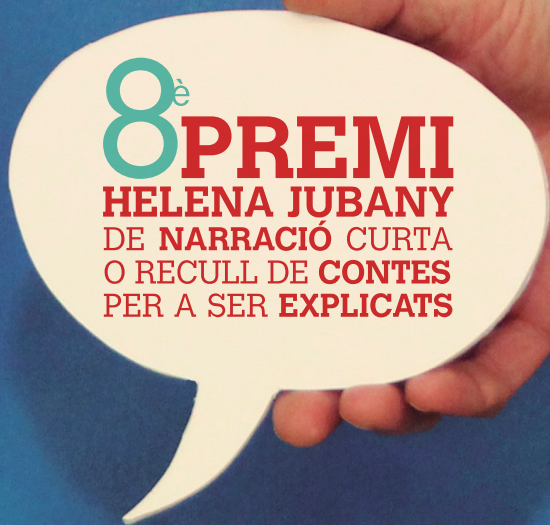
Enamorada de la lectura des de l'adolescència, l'**Helena Jubany** visqué a l'entorn del llibre com a periodista, llibretera, contertuliana, autora de recensions, correctora, bibliotecària, contacontes... i darrerament esbrossava il·lusionada el camí de la producció pròpia amb relats curts. Però aquest moment dolç de la seva vida i la seva vocació literària van ser estroncades la matinada del 2 de desembre de 2001, en què fou assassinada, a l'edat de 27 anys. Els qui la van matar, avui encara són al carrer.

associació
**helena
jubany
i lorente**

L'**Associació cultural Helena Jubany i Lorente**, creada per familiars, amics i companys de l'Helena, vol mantenir encesa la flama del seu record i prendre el relleu de la seva il·lusió per la creació literària i la narració oral.

Amb aquesta finalitat, l'associació ha instituit el **Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que es convoca cada any el 27 de febrer, data del naixement de l'Helena, i es lliura el 2 de desembre, data de la seva mort.

8^è
PREMI
HELENA JUBANY
 DE NARRACIÓ CURTA
 O RECURS DE CONTES
 PER A SER **EXPLICATS**

Dídac Micaló ha guanyat el VIII Premi Helena Jubany de narració curta o recull de contes per a ser explicats, únic premi existent d'aquestes característiques, amb *La nit que gairebé em converteixo en tiberi...*, un conte amè i divertit de llegir i d'escoltar amanit amb un punt d'humor i de sarcasme en què la fantasia i la vida quotidiana esdevenen indestriables.

El premi està dotat amb 3.000€ i la publicació de l'obra guanyadora amb el diari Ara. En les sis edicions anteriors els guanyadors foren Montse Maestre (amb *Tot plegat no és el que sembla*, 2014), Imma Cabré (amb *Gotes que vessen gots*, 2013), Alfred Quintana (amb *L'Alemanys és fàcil*, 2012), Marina Guardiola (amb *Amunt*, 2011), Jordi Solé (amb *Blanc*, 2010), Joan-Lluís Moreno i Congost (amb *Compta comptes*, 2009) i Xavier Cabús (amb *El karma del carnisser*, 2008).

Aquest premi literari ha estat creat per mantenir viu el record de l'Helena Jubany i Lorente encomanant el seu gust per la lectura, la creació literària i la narració oral. L'Helena va ser assassinada el dia 2 de desembre de 2001 a Sabadell i tant la policia com la judicatura han desistit d'aclarir els fets i identificar els culpables de la seva mort.

Mataró, desembre de 2015

 Associació Helena Jubany
 @helenajubany
<http://helena.jubany.cat>

